

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/43/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213226204
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Harbuta
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4213226204.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľky: G. G., bytom E. XXX/X, L., proti odporcovi: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zast. MST PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Laurinská 3, IČO: 36 861 545, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 20. 10. 2014 č.k. 14C/87/2013-116, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa návrh odporcu zo dňa 19. 12. 2013 na prerušenie konania zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 109 ods. 2 OSP a po preskúmaní návrhu odporcu spolu s prílohami zistil, že konanie prebiehajúce na Ústavnom súde SR, na ktoré poukázal odporca, vedené pod sp. zn. II. ÚS/382/2013, nie je dôvodom na prerušenie konania v predmetnej veci, nakoľko nie je možné urobiť záver, že eventuálne zrušenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR musí mať dopad a zásadný právny význam pre toto konanie. Poznamenal, že mu je z jeho činnosti známa skutočnosť, že Ústavný súd SR uznesením č.k. I. ÚS 41/2014-15 z 29. 01. 2014 (týka sa uznesenia NS SR sp.zn. 5Cdo 429/2012 z 30. 09. 2013, resp. č.k. I. ÚS 14/2014-35 z 22. 01. 12014, ktoré sa týka uznesenia NS SR pod sp.zn. 3Cdo 74/2012 z 10. 01. 2013), obdobné ústavné sťažnosti odporcu už odmietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, namietajúc jeho nezákonnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav, majúci pritom za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V dôvodoch svojho odvolania poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21. 03. 2012, ako aj nálezy a uznesenie Ústavného súdu SR, na základe ktorých dospel k záveru, že v konaní vedenom pred ústavným súdom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre súdne konanie vedené Okresným súdom Komárno sp.zn. 14C 87/2013. Zastal preto názor, že jeho návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP až do právoplatného ukončenia konania o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 vedeného pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp. 5052/2012 bol dôvodný a opačný názor súdu prvého stupňa nie je správny. Z daného dôvodu mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo relevantne zdôvodnené, a preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 221 ods. 1, 2 OSP napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie prerušil, resp. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniam odporcu podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods.1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal, v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP, bez prejednávania na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 2 OSP) a po jeho preskúmaní dospel

k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa svojím návrhom zo dňa 15. 11. 2013 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Alžbetina 41, Košice sp. zn. 3C/3067/2012 z 19. 01. 2012 namietajúc rozhodcovskú doložku, ktorú považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako takú za neplatnú, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2011 z 13. 10. 2011 v spojitosti s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 34/2012, 3Cdo 122/2012 z 09. 02. 2012 v spojitosti s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 264/2012, v ktorých súdy judikovali, že bez platnej rozhodcovskej doložky je rozhodcovský rozsudok ničotným aktom (paktom), ktorý nie je spôsobilý vyvolať nijaké právne účinky. Žiada preto napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušiť.

Odporca podaním zo dňa 19. 12. 2013 navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP z dôvodu, že v konaní pred ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012 sa zjavne rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie. Dôvodil tým, že dňa 10. 07. 2013 prijal Ústavný súd SR na ďalšie konanie sťažnosť odporcu v súvislosti s postupom a uznesením NS SR sp.zn. 6do 1/2012 zo dňa 21. 03. 2012, ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, okrem iného aj postupom a uznesením NS SR sp.zn. 6Cdo 1/2012 z 21. 03. 2012. O návrhu odporcu na prerušenie konania súd prvého stupňa rozhodol napadnutým uznesením tak, že návrh odporcu na prerušenie konania zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, namietajúc ním nezákonnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak v priebehu konania vznikne prekážka odôvodňujúca prerušenie konania, súd preruší konanie uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie. Podľa § 109 ods. 2 OSP súd môže sporové konanie prerušiť podľa úvahy, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd môže konanie prerušiť aj v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši predbežná otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že postup súdu prvého stupňa bol vecne správny. Je tomu tak z dôvodu, že pri neprerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP nedochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože prerušenie konania podľa uvedeného ustanovenia závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie jeho povinnosť. Pri návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd má povinnosť najskôr zvážiť možnosť iných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť predmetného konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo. S poukazom na uvedené v danom konaní bolo potrebné prihliadnuť najmä na skutočnosť, že v konaní pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012 sa rieši rovnaká otázka, o ktorej už Ústavný súd SR rozhodoval v konaní pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 a predmetnú otázku rieši aj rovnaký senát. Je preto možné predpokladať, že sa senát bude pridŕžovať právneho názoru, ktorý vyjadril v obdobnej právnej veci a bude postupovať v súlade so zásadami právneho štátu, najmä zo zásadou právnej istoty. Odvolací súd mal za to, že obe rozhodnutia Najvyššieho súdu, teda uznesenie sp. zn. 6Cdo/1/2012, ako aj uznesenie sp. zn. 2Cdo/5/2012 sú rovnaké nielen skutkovo, ale aj právne, preto môžu súdy nižšieho stupňa vo svojej rozhodovacej činnosti veci vziať do úvahy nález Ústavného súdu SR vydaný pod sp. zn.

II. ÚS 499/2012 a v potrebnom rozsahu naň prihliadnuť. S poukazom na uvedené odvolací súd bol toho názoru, že nie je potrebné predmetné konanie prerušiť a pre úplnosť veci dodáva, že podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd nie je povinný návrhu na prerušenie konania vyhovieť, pretože toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné.

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS. 21/2000 z 20. septembra 2000).

Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní pred Ústavným súdom SR vedenom pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 sa nerieši otázka významná pre konanie vedené na Okresnom súde Komárno sp.zn. 14C/87/2013, keďže Ústavný súd SR skúma porušenie práv odporcu vyplývajúcich z Ústavy SR, avšak nezaobrá sa neprijateľnosťou samotnej rozhodcovskej doložky, pričom preskúmanie jej neprijateľnosti patrí do právomoci všeobecného súdu. Odvolací súd v danej veci považoval prerušenie konania za nadbytočné, pretože súd prvého stupňa má možnosť oboznámiť sa s rozhodnutím vydaným v obdobnej veci (uznesenie NS SR 2Cdo/5/2012 a nález ÚS SR II. ÚS 499/2012), vziať do úvahy vyslovené právne závery a tým zabezpečiť plynulé pokračovanie konania.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.